

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/139/2019
Identifikačné číslo spisu:	3110231092
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:3110231092.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Bytový podnik Piešťany, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Školská č. 19, IČO: 36 232 700, proti žalovanému I. T. R., bývajúcemu v A., P. Č.. XXX/XX, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Kpt. Jaroša č. 1312/29, IČO: 47 256 907, o zaplatenie 2.721,17 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14 C 84/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. januára 2017 sp. zn. 19 Co 940/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 2.721,17 € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.306,50 € od 10. decembra 2010 do 30. apríla 2011 a 9 % ročne zo sumy 1.018,73 € od 1. mája 2011 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný je vlastníkom 2-izbového bytu č. XX s príslušenstvom v U., na ul. B. Č.. XXXX/XX a podielovým spoluvlastníkom spoločných častí a zariadení bytového domu v podiele 53/1418, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území U. (ďalej len „byt žalovaného“). Žalobca je správcom bytového domu na základe zmlúv o výkone správy uzavretých podľa § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) s vlastníkmi bytov a nebytových priestorov tohto bytového domu. Žalovaný nadobudol byt do vlastníctva darovacou zmluvou z 9. júla 2001 od svojej matky a vklad vlastníckeho práva bol povolený 5. septembra 2001 pod č. p. V 1204/01. Súčasťou darovacej zmluvy (čl. VIII.) je aj vyhlásenie žalovaného, že pristupuje k zmluve o výkone správy, uzavretej medzi dárkyňou a žalovaným. V zmysle zmlúv o výkone správy žalobca dodáva a zabezpečuje služby spojené s užívaním bytov, za ktoré sú vlastníci povinní uhrádzať mesačné zálohové platby. Tiež sú povinní uhrádzať mesačné platby do fondu prevádzky údržby a opráv bytového domu a za výkon správy domu. Výška týchto platieb je uvedená v evidenčných listoch každého vlastníka bytu. Podľa § 10 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. a platných zmlúv o výkone správy sa platby hradia do 15-dňa mesiaca za mesiac nasledujúci. Žalovaný neuhradil žalobcovi platby za

dodávku tepla a ohrev teplej úžitkovej vody (ďalej len „TÚV“) za obdobie 4/2008 až 12/2020 vo výške 1.359,95 € a nezaplatil platbu za výkon správy v plnej výške 5,99 € za 2/2010, ale o 0,55 € menej. Celková výška dlhu predstavovala ku dňu 13. decembra 2010 sumu 1.360,50 €. Z dôvodu späťvzatia žaloby o zaplatenie sumy 341,77 € súd konanie v tejto časti zastavil. Súd pripustil zmenu žaloby z dôvodu, že žalovaný v priebehu konania neuhradil žalobcovi nedoplatky z vyúčtovania služieb spojených s užívaním svojho bytu za rok 2011 v sume 598,59 € a za rok 2012 v sume 557,72 €, ktoré vznikli z podstatnej časti z dôvodu žalovaným nezaplatených mesačných zálohových platieb za dodávku tepla za uvedené obdobie. Nedoplatok z vyúčtovania služieb z roku 2011 bol splatný 30. apríla 2012 a nedoplatok za rok 2012 dňa 30. apríla 2013. Zálohové platby za dodávku tepla žalovaný nezaplatil ani v roku 2013 za 1/2013 v sume 72,88 € a za obdobie od 2/2013 až 12/2013 vo výške 841,72 € spolu vo výške 914,60 €. Celková výška dlhu žalovaného za obdobie rokov 2011 až 2013 tak predstavuje sumu 2.070,91 €. Žalovaný sa mylne domnieva, že nie je povinný uhrádzať platby za dodávku tepla, pretože v roku 2004 písomne žiadal žalobcu o prerušenie jeho dodávky uzatvorením radiátorov v byte, v dôsledku čoho by teplo neodoberal. Tiež žiadal o inštaláciu meradiel tepla. Žalobca na uvedené žiadosti žalovaného reagoval podaniami z 2. júna 2004, zo 6. septembra 2004 a zo 4. októbra 2004. Žalovaný bol informovaný, že pokiaľ ide o inštaláciu meračov tepla, ich nákup a inštaláciu si zabezpečujú vlastníci bytov na svoje náklady. Bola mu doporučená inštalácia automatickej regulácie termostatických ventilov na každom radiátore, spolu s pomerovými rozdeľovačmi vykurovacích nákladov, pri inštalácii ktorých sa platba za vykurovanie účtuje iba za skutočne odobraté teplo. Bol upozornený, že pomerovými rozdeľovačmi vykurovacích nákladov musí byť vybavených minimálne 80 % bytov bytového domu. Bol oboznámený, že prerušiť dodávku tepla uzatvorením radiátorov v jeho byte nie je možné. Žalobca v rámci správy predmetného bytového domu dodáva teplo do bytov. Dodávka tepla na vykurovanie a rozpočítavanie jeho množstva dodaného do bytového domu sú zabezpečené a riadia sa zákonom č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike (ďalej len „zákon č. 657/2004 Z. z.“). Predmetný bytový dom je skolaudovaný ako stavba s centrálnou dodávkou tepla, zabezpečovanou ústredným vykurovaním. Byty v bytovom dome sú napojené na tepelnú prípojku, do ktorej je dodávané teplo z tepelného zdroja. Zo strany konečného spotrebiteľa tepla (vlastníka bytu) nepostačuje odhlásenie odberu tepla. Podmienky skončenia odberu tepla sú definované v zákone č. 657/2004 Z. z., pričom jediným možným spôsobom ukončenia odberu tepla je odpojenie konečného spotrebiteľa od sústavy tepelných zariadení ústredného vykurovania v bytovom dome je zriadením si individuálneho vykurovania, ktoré je potrebné doložiť zmenou kolaudačného rozhodnutia bytového domu, vydaného v súlade so stavebným zákonom. Avšak i v tomto prípade sa vlastník bytu po predložení zmeny kolaudačného rozhodnutia o ukončení odberu tepla z ústredného vykurovania aj naďalej podieľa v zmysle vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2005 Z. z. na rozpočítaní množstva tepla. Ak sú v objekte rozpočítavania niektoré byty s individuálnym vykurovaním, dodané teplo sa v základnej zložke rozpočíta aj medzi vlastníkov bytov s individuálnym vykurovaním, ktorí nemajú uzavretú zmluvu o dodávke a odbere tepla s dodávateľom. Žalobcovi ako dodávateľovi tepla nebolo doručené zo strany žalovaného žiadne rozhodnutie o zmene dodávky tepla do bytu, ktoré by odôvodňovalo zmenu v spôsobe jeho dodávky. Žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že teplo do bytu neodobera. Za dodávku tepla žiadal žalobca úhradu za obdobie od 1. apríla 2008 do 31. decembra 2010 pričom úrok z omeškania si účtoval od podania žaloby na súd. Poukázal na to, že žalovaný platí poplatky rôznym spôsobom v rôznych výškach a poplatky za správu sa zvyšujú o inflačný koeficient podľa zmluvy o výkone správy. V rámci týchto poplatkov nebol uhradený poplatok v plnej výške za 2/2010 ale o 0,55 € menej.

2. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. júna 2015 č. k. 14 c 84/2011 - 489 zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.721,17 € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.360,50 € od 10. decembra 2010 do 30. apríla 2011 a 9 % ročne zo sumy 1.018,73 € od 1. mája 2011 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 163,- €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I.); žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť náhradu trov konania štátu vo výške 1.172,57 € na účet súdu prvej inštancie, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (II.); zamietol vzájomnú žalobu žalovaného o zaplatenie sumy 2.697,104 € (III.).

2.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že žaloba žalobcu na úhradu nedoplatkov za služby poskytované žalovanému v súvislosti s užívaním jeho bytu za roky 2008 - 2013 je dôvodná. Skutočnosť, že žalovaný nepodpísal zmluvu o výkone správy so

žalobcom, nemá za následok, že táto zmluva sa na neho nevzťahuje. Z § 8 zákona č. 182/1993 Z. z. účinného od 1. júla 2007 vyplýva, že schválená zmluva o výkone správy alebo jej zmena, alebo jej zánik je záväzný pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ak je podpísaný nadpolovičnou väčšinou vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a správcom, táto zmluva teda priamo zo zákona zaväzuje aj žalovaného. Žalovaný je teda povinný sa ňou riadiť. Žalovaný v konaní nepreukázal predložením kolaudačného rozhodnutia, že má v byte zriadené individuálne vykurovanie formou odpojením sa odberateľa alebo konečného spotrebiteľa od sústavy tepelných zariadení dodávateľa (od spoločnej kotolne), teda riadne povolenou a skaudovanou montážou vlastného kotla umiestneného vo svojom byte, ktorý zabezpečuje samostatnú dodávku tepla mimo spoločného vykurovania napojeného na centrálny vykurovací systém. Uzatvorenie radiátorov v byte, vykurovanie vyhrievačmi so stálym napojením na centrálny zdroj vykurovania cez spoločnú kotolňu nemožno považovať za zariadenie individuálneho vykurovania a takéto opatrenia nezbavujú žalovaného povinnosti platiť za dodané a spotrebované teplo. Žalobca nie je oprávnený odpojiť žalovaného od centrálného zdroja vykurovania len na jeho písomnú žiadosť a z vlastnej iniciatívy, bez predchádzajúceho kolaudačného rozhodnutia o zmene napojenia žalovaného na vlastné individuálne vykurovanie mimo spoločného vykurovacieho systému. Zapnuté ohrievače nie sú individuálnym vykurovaním. K týmto záverom súd prvej inštancie viedli predovšetkým skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku Znaleckého ústavu elektrotechniky a informatiky STU v Bratislave č. 8/2012 spoločne s dodatkom č. 1.

2.2. Čo sa týka vzájomnej žaloby žalovaného, ktorým sa žalovaný domáhal vrátenia údajných preplatiek na službách za obdobie rokov 2005 až 2010 v sume 2.697,104 €, túto súd prvej inštancie v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný v spornom období rokov 2005 až 2010 vykazoval iba samé nedoplatky, tzn. žiadne preplatky. Existenciu preplatiek sa za sporné obdobie nepodarilo preukázať.

2.3. O náhrade trov konania štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“); o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. januára 2017 sp. zn. 19 Co 940/2015 (č. l. 520) na odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I.); žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (II.).

3.1. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, preto ho v zmysle § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil, zároveň sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia a na zdôraznenie jeho správnosti ho doplnil.

3.2. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ aj žalovaný nepodpísal zmluvu o výkone správy so žalobcom, nemá to za následok, že táto zmluva sa preto naňho nevzťahuje. Naopak žalovaný je povinný sa ňou riadiť. Záväznosť schválenej zmluvy o výkone správy, jej zmeny alebo zániku aj pre vlastníkov ktorí hlasovali proti jej prijatiu, alebo sa zdržali, vyplýva zo všeobecného princípu majority. V konaní nebolo sporným, že žalobca v spornom období rokov 2008 až 2013 dodával v zmysle zmluvy o výkone správy aj do bytu žalovaného služby spojené s užívaním bytu odsúhlasené potrebnou väčšinou všetkých vlastníkov bytového domu, pričom medzi dodanými službami boli aj dodávky tepla a TUV do bytu žalovaného. V tomto období žalovaný neplatil úhrady podľa rozpisu zálohových platieb, neplatil mesačné zálohy prevažne za dodané a odoberané teplo, v dôsledku čoho mu vznikol nedoplatok. Žalovaný v konaní nepreukázal žiadnu skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť záver o tom, že žaloba je voči nemu právne nedôvodná. Odvolací súd sa stotožnil aj skonštatovaním súdu prvej inštancie, že uzatvorenie radiátorov v byte, vykurovanie ohrievačmi so stálym napojením na centrálny zdroj vykurovania cez spoločnú kotolňu, za zariadenie individuálneho vykurovania nemožno považovať a ani takéto opatrenia žalovaného nezbavujú povinnosti platiť za dodané a spotrebované teplo.

3.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, prípustnosť ktorého odvodzuje z § 421 CSP (č. l. 526).

5.1. Rozsudok odvolacieho súdu považuje za nesprávny v celom rozsahu, pretože trpí vadou podľa §

421, § 432 CSP. K odôvodneniu svojho dovolania uvádza, že odvolací súd v konaní o odvolaní žalovaného neprihliadol na ním uvádzané množstvo údajov a faktov, ktorými poukázal na nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie vyplývajúce z dokazovania, ako aj na nesprávne právne posúdenie veci.

5.2. Vzhľadom na skutočnosti uvádzané dovolateľom v dovolaní navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie; aby žalovanému (nesprávne uvádza žalobkyni) priznal náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uvádza (č. l. 553), že dovolanie žalovaného považuje za nedôvodné, naopak rozhodnutia oboch súdov nižšej inštancie za vecne správne a zákonné. Navrhuje preto, aby najvyšší súd dovolanie dovolateľa zamietol ako nedôvodné.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania konkrétne z ustanovenia § 421 CSP.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

10.1. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10.2. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia dovolacieho súdu len „právna otázka“).

12. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od

toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

13. V posudzovanom prípade dovolateľ v dovolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 CSP, v ďalšom obsahu dovolania podal svoj kritický pohľad na celý priebeh konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom. Tento smeruje k nesprávne zistenému skutkovému stavu, k dokazovaniu a k spôsobu vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdmi nižšej inštancie. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), dovolateľ spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 CSP, dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to tieto ustanovenia predpokladajú.

13.1. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP). Dovolať je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 CSP. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

14. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

15. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

16. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.